

²³És történt, hogy Jézus szombaton gabonaföldeken ment át, és tanítványai útközben tépdésni kezdték a kalászokat. ²⁴A farizeusok így szóltak hozzá: Nézd, miért tesznek szombaton olyat, amit nem szabad? ²⁵Ő ezt kérdezte tőlük: Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, amikor szűkséget szenvedett, és megéhezett ő is meg azok is, akik vele voltak? ²⁶Miként ment be az Isten házába Ebjátár főpap idején, és hogyan ette meg a szent kenyereket, amelyeket nem szabad megenni másnak, csak a papoknak, és azoknak is adott, akik vele voltak? ²⁷Majd hozzátette Jézus: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; ²⁸tehát az Emberfia ura a szombatnak is. ¹Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadt kezű ember. ²Figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene. ³Ekkor ezt mondta a sorvadt kezű embernek: Állj ki középre! ⁴Hozzájuk pedig így szólt: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani? De azok hallgattak. ⁵Ekkor haragosan végignézett rajtuk, szomorkodva szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. ⁶A farizeusok pedig kimenne, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele.

Kedves Testvéreim!

A televízió programkínálatából sokak számára népszerűek az ún. ismeretterjesztő csatornák. Bár mostanában inkább csak a rajzfilmeket nézzük a tévében, de régebben gyakran tévedtem én is egy-egy ismeretterjesztő műsor elé. Szerettem azokat a műsorokat, amelyek egy-egy tényként állított dolog igazságtartalmának jártak utána. Vajon tényleg igaz, valóban megtörténhetett? Egyes műsorok ún. városi legendáknak járnak utána. Ezek azok a felkapott állítások, hírek, amelyek esetenként sokkolóan hatnak, de egy részükről utólag kiderül, hogy csupán kitalációról van szó. Ezek a hírek általában részigazságokra épülnek, vagy nem fejtik ki a teljes igazságot egy-egy kérdésben. Céljuk a hangulatkeltés és a figyelem fokozása.

Az igehirdetésre készülve én is kitaláltam egy álhírt. Így hangzik:

Miért nem kell vasárnap templomba menni? A keresztyén egyház nagy átverése.

A keresztyén egyházak lassan kétezer éve becsapják híveiket. Azt állítják ugyanis, hogy vasárnap templomba kell menni. De nézzük a tényeket.

A Biblia szerint amikor Isten megteremtette a világot ez hat napig tarott – ha elfogadjuk ezt az azért valljuk be eléggé furcsa tényt, akkor is ott a rejtélyes hetedik nap, ami a keresztyénség szent könyvének eredeti nyelvén olvasva a szombat, azaz a szombat. Nagyon ügyesen a Bibliafordítások a szombat kifejezést – hetedik napként fordítják ezzel megtévesztik híveiket, hiszen a hét hetedik napja, mint az köztudott a vasárnap.

De ha elfogadjuk, hogy szombat helyett vasárnapot jelölnek meg, akkor is ott a kérdés: hol mondta azt Isten, hogy vasárnap menjenek templomba az emberek. A tízparancsolat híres kötőabláin a Biblia tanítása szerint ez áll: ⁸Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! ⁹Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! ¹⁰De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon... ¹¹Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Ezek alapján az követ el bűnt, aki nem otthon pihen vasárnap, hanem elmegy a templomba. A nyugalom napja, a pihenés napja.

A vasárnapi templomba járás elleni harmadik érv: ha a Biblia korát nézzük, akkor még nem is voltak templomok. Csak egy templomról olvasunk, a zsidóság jeruzsálemi épületéről. Ebbe jártak a keresztyének is, egyébként pedig a házaknál, tehát otthon ünnepeltek. Miután Jeruzsálemben a templomot lerombolták, csak a házi keresztyénség maradt, tehát mindenki az otthonában.

Így veri át a keresztyénség a híveit.

Eddig az álhír, ami tényeken alapul, minden bibliai példa igaz, viszont, ahogy az ilyen álhírekben lenni szokott, nem fejt ki az igazság minden oldalát, vagy azért, mert ez a célja, vagy azért, mert nem is ismeri.

Mit lehet válaszolni mindekre? Röviden, mindezek mögül hiányzik valami, vagyis inkább valaki: Jézus. Mire gondolok? Kezdjük az elején. Igen, a Bibliában valóban a szombat kifejezés szerepel az Úr nyugalomnapjaként, és igen, az valóban a szombat. Talán köztudott dolog az is, hogy a szombat a zsidóságban szent nap, úgy is nevezik a nyugalom napja. És való igaz az is, hogy Isten a hetedik napon, azaz szombaton pihent meg. Az álhír ott ferdít egyrészt, hogy összemossa a hetedik napot a vasárnapal. A hét hetedik napja a szombat, a vasárnap az első, bármennyire is él a köznyelvben a hétvége kifejezés, az csupán a péntek-szombatra vonatkozik. A vasárnap a ét első napja. De akkor miért nem szombaton ünneplünk – tehetnénk fel a jogos kérdést.

A válasz egyszerű: Jézusért. Hiszen minden egyes vasárnap Jézus Krisztus feltámadását ünnepeljük. „mikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak,

hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz...” Jézus feltámadására a hét első napján, azaz vasárnap derült fény. Azóta a vasárnapot, Jézus feltámadásának a napját ünnepli a keresztyénség, méghozzá istentiszteleten, ahogyan a tanítványok is összegyülekezve beszélgettek arról, hogy mi is történt, és közben a feltámadott Jézus megjelent közöttük, úgy valljuk, hogy ahol ketten-vagy hárman összegyűlünk az ő nevében, ő ott is ott van. Jelen van, most is.

A második állítás, hogy a pihenőnap az pihenést és nem templombajarást jelent. Már a Jézus nevében való összegyülekezés is részben cáfolja ezt. De valóban nincsen szó a Bibliában arról, hogy vasárnap templomba kellene menni. De arról sincsen szó, hogy aludni kell a pihenőnapon. Pihenőnap, amikor Isten megpihent, nekem is jogom van pihenni. De emlékezzünk csak. Melyik volt a pihenőnap? A szombat, vasárnap már munkában voltak a Jézus sírjához siető asszonyok.

A Bibliában arról van szó, hogy a pihenőnap az Úré. Az ÚR nyugalomnapja, amikor Ő pihent meg. Ez azt is jelenti egyben, hogy ő részesít bennünket az ő nyugalomból. Ő ad nekünk is nyugalmat.

Sokszor azt gondoljuk, hogy az egész hetes hajsza után szükségünk van még pihenésre, és ne kelljen már vasárnap is hajnalba fölkelni, mert el kell menni templomba. De elfelejtjük azt, hogy a testi pihenés mellett a lelkünknek is szüksége van a pihenésre, a feltöltődésre, a nyugalomra.

Sokat idézzük Jézus – templomunkban is feljegyzett – szavait: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok és én megnyugvást adok nektek.

Akik rendszeresen járnak, járunk Istentiszteletre tudjuk, hogy igazi feltöltődés az Isten igéje közelében lenni. Merthogy az Isten igéjét hallhatjuk, az ő útmutatását, vezetését a vasárnapi istentiszteleten. Jézus szava az, amely nyugalmat tud adni lelkünknek, és amely felül tudja írni testi fáradtságunkon túl még betegségeinket is.

De miért nem elég az, ha otthon olvassuk a Bibliát. Valóban azt olvassuk az ApCsel-ben, hogy házanként összejöttek az első keresztyének.

Igen, házanként kis gyülekezeti közösségek alakultak. A nagyobb házakban volt a találkozó, mert nem volt más hely. És oda mentek, ezekhez a házakhoz az apostolok, és beszéltek Jézusról, az ő csodáiról, tetteiről. Beszéltek arról is, hogy mit tanított a szombatról. Mert abban az időben még egészen más volt a probléma. Ahogy mai igéninkben is hallhattuk. A farizeusok árgus szemekkel figyelték, hogy Jézus vagy tanítványai hibát kövessenek el, valami olyat tegyenek szombaton, amit tilt szabályzat, a törvény. És bizony követtek el, de nem öncélúan, hanem Jézusért. Jézusért felülíródik a pihenés napja. Jézusért át lehet lépni a törvényeskedést, mert ő ura a szombatnak is.

Ma már fordított a kérdés. A törvényt már kevesen ismerik, még kevesebben tartják meg. Ma az emberek többsége öntörvényű, magunk írjuk életünk szabályait. És mi azt mondjuk, hogy nekünk szükségünk van a hétvégére. Mert akkor tudjuk elvégezni azt, amit hétközben nem. Akkor tudunk a gyerekeinkkel lenni, akkor tudunk kirándulni, egyébként is akkor vannak a gyerekek fellépései, meccsei, akkor lehet egy kicsit lábat lógatni, akkor kell megfőzni az ebédet, akkor látogathatjuk meg a nagymamát. És igen, emberileg nézve mindegyik kifogás megállja a helyét. Csak egy szempontot nem veszünk figyelembe, hogy ez a nap az Úr napja, és ha ezen a napon nem lépünk vele kapcsolatba, akkor a többen is nehezebb lesz, ezzel saját magunknak tesszük nehezzé az életünket.

Alapigénkben szerepel egy sorvadt kezű ember, aki ott van a zsinagógában. Elképzeltem, hogy én vagyok ez a beteg ember. Szombaton reggel felébredek – rossz napom van, nemcsak kedvem nincs felkelni, de erőm sem. Inkább maradok az ágyban. Aztán mégis erőt veszek magamon. Az Úr napja – mondogatom magamban. És valahogy sikerül felülnöm, sikerül felöltözni is. Még ekkor is felmerül a gondolat. Ma inkább kihagyom. De aztán győz a józan ész. Hátha valaki gondol rám és hoz nekem ebédet, vagy meghív magához, egyébként nem lesz mit ennem. Botra támaszkodok és elvonszoló magam a zsinagógába. Sokan vannak, túl sokan, és mindenki egy Jézus nevű emberre kíváncsi. Amikor belépek mindenki rám mered, aztán vissza Jézusra. Nem értem mi történik. Egyszer csak hozzám szól Jézus: állj ki középre. Kiállok, mintha a szavára erő áradna a testembe. És ő kérdez. Nem engem a körülöttem állókat: szabad-e szombaton gyógyítani? Azok nem felelnek. Jézus láthatóan elszomorodik, majd hozzám fordul és azt mondja: nyújtsd ki a kezedet. Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy nem tudom, hiszen béna, de aztán már lendül is a kezem, nem tudom mi történt, azaz de tudom, az ő szavára, Jézus szavára ki tudom nyújtani a kezemet. Meggyógyultam! És én még otthon akartam maradni.

Miért jöjj vasárnap templomba? Azért, mert itt testvéri közösséget találsz. Azért, mert Jézus szólni szeretne hozzád. Azért, mert ő középre szeretne állítani, és szeretni minden egyes vasárnapon megújítani az életedet. És sokkal többet kapsz, mint pihenést: nyugalmat, nem egyszerűen a mindennapok nyugalját, hanem útmutatást az ő nyugalma a mennyi hazába vezető úthoz.